

Divnolidi v obchodě.

Lucie Bendlová

Divnolidi v obchodě

Lucie Bendlová

Věnováno pokladničkám

DIVNOLIDI V OBCHODĚ

Lucie Bendlová

Text © 2018, Lucie Bendlová

Grafická úprava a sazba © 2018, Lukáš Vik

Obálka © 2018, PAartist a Patrik Endršt

Korektury © 2018, Zdeněk Švehla

1. vydání © 2018, [Lukáš Vik - E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-216-2 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-217-9 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-218-6 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

PŘEDMLUVA

Divný lidi jsou skvělí. Jsou tak divní, že vám buď lezou na nervy, nebo se s nimi dokážete nasmát. A pokud máte správný smysl pro humor, tak se s nimi rozhodně nudit nebudete. Je důležitý, tyhle lidi brát s nadsázkou. Protože kdybyste měli všechno hrotit, tak se zanedlouho zblázníte.

Denně jsem potkávala tisíce divnolidí v obchodě, kde jsem přes rok a půl pracovala jako hlavní pokladní. Občas to fakt stálo za to. Když narazíte na jednoho „divnouše“, řeknete si „Ok, blázen,“ ale když takových „divnoušů“ potkáte minimálně dvacet za půl hodiny, tak máte pocit, že jste vy ti divní a ostatní jsou vlastně normální.

Tohle nemá být urážení, ponižování či zesměšňování. Je to jen čistě pro pobavení, protože určitě každý z nás zná někoho zvláštního. A možná jste to vy sami.

Než jsem začala pracovat v obchodě, byla jsem i já divnolidka. Byla jsem taková ta urejpaná manekýnka, která si stěžovala, že musí stát 10 minut ve frontě a proč není víc pokladen atd. Pak jsem ale poznala, jak těžký to tam je. Doporučuju všem, aby se nad sebou maličko zamysleli, než začnou nadávat

pokladním, či jiným zaměstnancům. Není to prdel. Fakt ne.

Ze začátku jsem hodně seděla za pokladnou, kde jsem si několikrát za den vyslechla, proč už nemáme to máslo v akci, jak to, že je u tohodle šampónu psaná jiná cena, než co já markuju, jak je sakra možný, že nemáme teplý čerstvý housky, jak to, že ostatní pokladní berou zákazníkům sáčky, proč máme tak ošklivou zeleninu atd.

Hodně dní jsem trávila taky na informacích, kde jsem nejméně třiceti lidem denně musela vysvětlovat, že neprodáváme SIM karty, že nemáme jiné cigarety kromě těch vystavených, že už nemáme časopis zdarma, protože byl zdarma a všichni si ho tím pádem vzali už v 8 ráno, že nemáme kartičku Clubcard, protože my jsme jiný obchod, že ten olej, kvůli kterému na mne ječí, není ve slevě, ale je to ten přímo vedle vchodu, a jiné zábavné věci...

Většinu času jsem ale byla hlavní pokladní a musela jsem vyřizovat spoustu stížností a blbostí, který jsou pro divnolidi životně důležitý.

AKTIVNÍ SBĚRAČI

To jsou snad všichni důchodci a rozhodně všechny maminky. Znáte takový ty akce „*Nasbírejte 30 bodíků a získáte plyšáka za úžasných 250 korun,*“ které vlastně nejsou vůbec výhodné, protože jeden bodík získáte za 200 korun nákupu. No, propočítejte si to, na kolik vás vlastně ten úchvatný plyšák vyjde.

Sběrači jsou lidi, kteří se o tyhle bodíky div neperou. Denně se minimálně 800 lidí zeptá „*Nemáte bodíky navíc?*“ přičemž pokladní má nařízeno, že musí odmítnuté bodíky vrátit zpět, aby bylo vidět, jaký byl nebo nebyl o akci zájem, tudíž odpovídá „*Nemám.*“ Pokud má pokladní vedle sebe kelímek s odmítnutými body, který je z poloviny plný, stává se cílem všech sběračů.

„*Tady máte! Já to vidím! Dejte mi je!*“ křičí rozzlobená důchodkyně, která chce pravděpodobně plyšáka pro své vnouče a vypadá, že vás každou chvíli přetáhne holí.

„*Nemáte? Ale tak, trošku mi utrhněte, prosím, třeba jen jeden, vždyť je to šíleně drahé,*“ žadoní mladá maminka s prckem na ruce, který smutně koulí oči.

„*Doblý den, nemáte plosím nějaký bodík?*“ šišlá malinká roztomilá holčička, kterou s největší pravděpodobností poslala maminka, která stojí opodál a nervózně si kouše nehty, jestli její léčka získat bodík přes sakra roztomilé dítě vyjde, nebo ne.

„*Dneska bohužel nedostaneme bodičky, Pepíčku, nemáme tak veliký nákup. Ach jo, tak snad příště,*“ říká paní, která by mohla hrát v Titanicu tu nejdojemnější scénu a doufá, že natrefila na hodnou prodavačku, která jí dá bodík zdarma.

„*Kolik to dělá? 137 korun? Ježíš, tak já si tady vezmu třeba 8 balíčků žvýkaček, ať mám nákup nad 200 korun,*“ vyprskne starší pán a vrhne se na stojan se žvýkačkami, přičemž porazí půlku lidí za ním.

„*Bodíky nesbírám, děkuji,*“ řekne první člověk po šesti hodinách rozdávání bodíků snad všem, co projdou okolo. Lehce si oddychnete, když vtom... „*Můžu si je vzít za paní?!?!*“ zařve osoba, která stojí v půlce fronty a máchá rukama, jako by se v tom davu topila. Hlavně aby ji všichni viděli a nikdo nezapomněl, komu tento bodík patří.

Z ničeho nic se za vámi objeví člověk, který do toho obchodu ani nevstročil a zašeptá „*Dobry den, nedáte mi prosím bodík? Nikomu to nepovím.*“ V tu chvíli div

nedostanete infarkt, protože nikoho neočekáváte za svými zády. Říkám tomu bodíkové přepadení.

„*Tady mám kartičku s bodíky, a chci tohle!*“ zaboří pán prst do kartičky s nalepenými body a čeká, že zpod pokladny vytáhnu plyšáka o velikosti bačkory. „*Musíte si plyšáka vybrat na krámě,*“ odpovím. „*Vy to nemáte tady?*“ zeptá se udiveně. Opravdu reálně a vážně očekává, že celý den sedím v hromadě plyšáků a vždycky nějakého vytáhnu zpod svého zadku.

„*Prosím vás, já mám tady staré bodíky a chci tu hlubokou pánev,*“ máchá mi paní před očima dva měsíce starou kartičkou. „*Tahle akce už skončila,*“ řeknu velmi mile a soucitně. „*To jako vážně? Ale nedělejte! Určitě někde máte tuhle pánev schovanou pro sebe. Prodejte mi ji!*“ Vyjede na mne, jako bych snad měla všechno nádobí ďábelsky ukryté ve skříňce. Když stará akce skončí, tak prostě končí a všechno, co se neprodalo, se vrací zpět. Věřte mi!

Nejvtipnější věc na sběračích je to, že hledají bodíky úplně všude. Když se třeba náhodou přilepí bodík na pokladní pás, tak jen vidíte ty aktivní rychlé prstíky, jak se snaží bodík sloupnout.

Dokonce se i dohadují mezi sebou ve frontě, jestli si nevymění bodíky. „*Paní, vy jich máte v peněžence dost, dejte mi nějaký,*“ šťouchá jedna paní do druhé. „*Nedám, nasbírejte si je sama!*“

Přesně tak. Nasbírejte si.

KOMUNISTI

Většinou staří lidé, kteří přežili dobu komunismu a neumí se probudit v aktuálním 21. století. Zasekli se v době, kdy dokázali koupit máslo, mlíko, vajíčka, půlku chleba, banány a možná ještě něco na zub, dohromady za dvacet korun českých.

U kasy dokážou neskutečně brblat, jak je tohle hrozná doba. *„Za mých mladých časů jsem chodil do kina za tři koruny. Dneska si za to sotva koupím dva rohlíky. To je hrůza,“* rozčiluje se dědeček s holí a hodí si do své stoleté síťovky tři rohlíky a dva párky.

Tihle lidé si nejsou vědomi nových technologií, takže vůbec nechápou, že nejste schopní změnit cenu namarkovaného zboží. Pokud je to u kasy dražší, než to bylo na krámě, je to automaticky vaše chyba, protože vy jste zadali špatnou cenu.

„Tam ale bylo 12,90,- slečno! Když ty ceny neznáte, tak nechápu, proč tu sedíte! Předělejte to!“ křičí starý pán, který chce svůj třívrstvý levandulový toaleták hodit do nesmyslné slevy. *„Já to nemarkuju ručně, všechno je zadané v systému,“* vysvětlím. *„Lhářko! Jenom si chcete nahrabat pro sebe!“* obviní mě bez jakékoliv známky studu, zaplatí a bez rozloučení odejde.

Když se k vám dostane zboží bez kódu, musíte zavolat na informace, aby se podívali do počítače a cenu vám nějakým způsobem zjistili. Přičemž za sebou máte dalšího nedočkavého osmdesátiletého pána, který křičí, jako byste snad byli hluší vy a ne on „*Haloooo, slečno! Tam bylo dvacet tři devadesát, slyšíte? Naťukejte to tam, ať můžu jít!*” S úsměvem se na něj musíte podívat a jemně vysvětlit, že nemůžete ručně zadat cenu, protože to prostě nejde!

LAKOMCI

Když pokladní nemá drobný, je to peklo. Tenhle problém se vyskytuje převážně v období důchodů a výplat. Všichni chodí s oblibou nakupovat za 139 korun a platí dvoutisíčovkou.

Chci jen říct, že spousta bankomatů má možnost výběru v pětistovkách, či tisícovkách. Neříkejte mi, že je takový problém, kliknout na možnost „4x 500,-“.

V tyto dny nastává problém, že docházejí peníze jak pokladním, tak trezoru, odkud se berou drobné pro pokladní. Prostě nejsou. A další závoz je zítra.

Pokladní se tedy snaží slušně „žebrot“. *„Prosím, neměla byste nějaké drobné? Já už nemám na vrácení,“* poprosím. *„Ne, nemám,“* odpoví paní, aniž by se podívala do peněženky, a přitom cinká mincemi. Jistě...

„Menší nemáte?“ zeptám se, když už mi pošesté přistane v ruce dvoutisíčovka. *„No to fakt teda nemám! Teď jsem vybrala z bankomatu,“* odpoví zákazník našťavaně. Když mu tedy vrátíte plnou hrst papírových bankovek, rozevře svou peněženku, kde má úhledně srovnané pětistovky. Díky za ochotu.

Spousta zákazníků si ale stojí za svým. „Menší nemáte?“ ptám se po stopadesáté. „Mám, ale nedám,“ odpoví striktně. „Prosím?“ nestačím se divit. „Mám menší, ale vám je nedám. Chci to rozměnit, abych měla do jiných krámů,“ vysvětlí, jako by to bylo logické. Dodnes tomu nerozumím.

VRACENKÁŘI

Rozumím tomu, že se občas něco rozbije. Chápu, že když si něco koupíte za nemalý peníz, a pak to nefunguje tak, jak má, tak to jdete vrátit. Protože asi nechcete vysavač za osm tisíc, který nevysává. Nechcete sadu pánviček, ze kterých se loupe teflon, a tím pádem máte kusy pánvičky v jídle. Nechcete filtrační lahev za tisícovku, která netěsní a při každém naplnění vám vytopí kabelku.

Tohle všechno dokážu respektovat a pochopit. Ale pak tu jsou lidi, kteří chodí do obchodu každý den, a každý den něco musí vrátit. Asi pro dobrý pocit.

„*Chci to vrátit!*“ vyštěkne paní stojící za pultem informací, aniž by pozdravila. „*Dobrý den,*“ odpovím, abych upozornila na chybějící špetku slušnosti. „*S čím vám můžu pomoci?*“ zeptám se velice příjemně, protože se paní mračí. Asi jsem ji pobouřila svým pozdravem. „*Chci vrátit tenhle šampon,*“ řekne a mrskne po mne lahvičku. „*Je s ním něco v nepořádku?*“ zeptám se, abych mohla uvést důvod na vrácenku. „*Nevoní mi,*“ odpoví, jako bych snad za to mohla já. „*Aha,*“ řeknu a přemýšlím nad tím, proč si k němu nepřičichla, než ho koupila. „*Takže tady čtyřicet korun nazpátek pro vás,*“ podám